

[Udenrigsministeren]

forbindelse med debatter om EF-direktiver. Jeg er ikke i tvivl om, at markedsudvalgets rolle herved vil blive svækket, og det vil være et åbent spørgsmål, om regeringen så skal søge sin parlamentariske dækning i markedsudvalget eller i folketingsalen.

Hertil kommer de problemer, der er forbundet med tidsfaktoren. Markedsudvalget bliver underrettet om Kommissionens forslag, så snart disse bliver oversendt til Ministerrådet, og det indebærer, at medlemmerne af markedsudvalget på et tidligt tidspunkt kan begynde arbejdet med forslagene. Der kan blive taget kontakt med interesseorganisationer osv., og der kan tages initiativ til spørgsmål, forespørgselsdebatter el.lign. i folketinget.

Forud for det rådsmøde, hvori der forudses vedtagelse af større rækkevidde, forelægger regeringen så sit forhandlingsoplæg og fremkommer her bl.a. med vurderinger om sagens endelige stilling, herunder indvendinger og forslag fra andre medlemslande.

En drøftelse af forslag til væsentlige EF-direktiver vil ikke kunne tilrettelægges på en sådan måde, at den finder sted i tinget umiddelbart forud for vedtagelse i EFs Råd, og selv om dette måske måtte være teoretisk muligt, ville regeringen af hensyn til andre lande ikke kunne give den samme orientering her, som vi har mulighed for i markedsudvalget. Derfor er det i praksis uundgåeligt, at drøftelsen af Kommissionens forslag må finde sted på et tidligt tidspunkt, hvor der så vil foreligge et helt utilfredsstillende grundlag. De andre lande vil ikke have taget endelig stilling – Kommissionen kan muligvis tænkes at komme med ændringer til sit forslag, og under forhandlingerne i sidste fase kan forslagene jo også undergå ændringer. Derfor vil der være en meget stor risiko for, ja, jeg vil næsten sige sikkerhed for, at forhandlingen i folketinget så bliver ført på et grundlag, der ikke svarer til den endelige vedtagelse i EF, og det kan hverken folketinget eller regeringen være tjent med.

Ud fra disse betragtninger kan regeringen ikke støtte det fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Regeringen er selvsagt villig til, som det har været tilfældet siden 1973, i forbindelse med den årlige beretning fra folketingets markedsudvalg at undersøge og drøfte forslag om at forbedre den gældende procedure. Et eksempel herpå er netop regeringens

accept af redegørelser for lovgivningsforpligtelser, jfr. markedsudvalgets beretning fra juni 1983, som jeg har henvist til.

Ivar Nørgaard (S):

Beslutningsforslaget er en uændret genfremsættelse af forslag til folketingsbeslutning nr. B 63 fremsat den 13. februar 1980. Dengang blev det afvist af et flertal i folketinget. Afvisningen blev udførligt begrundet af daværende udenrigsminister Kjeld Olesen, og det, den nuværende udenrigsminister, hr. Ellemann-Jensen, har sagt i dag, var næsten ordret, hvad hr. Kjeld Olesen sagde dengang.

Vor ordfører støttede udenrigsministerens afvisning, og jeg kunne faktisk her nøjes med at henvise til det, der dengang var vore begrundelser for afvisningen, da der ikke er sket noget i mellemtiden. Men jeg finder grund til lige at fremhæve et par enkelte ting.

Ud over hvad udenrigsministeren her har nævnt af argumentationer, kan man for det første sige, at hvis man gennemførte forslaget, ville man blive stillet over for det problem at afgøre, hvad der var væsentlige forslag – og det måtte jo være folketinget og regeringen, der blev stillet over for det; det kunne endda være, at de havde forskellige vurderinger. For det er altså væsentlige forslag, der skal ind. Ja, der står i bemærkningerne til forslaget, at det skal være forslag, der har betydelig politisk interesse.

Det er i sig selv meget svært at finde objektive kriterier for, hvad der er væsentligt, og hvad der har betydelig politisk interesse, og det har den ulempe, at regeringen så i hvert fald kan læne sig tilbage og sige, at alle de andre forslag, der kommer ind i markedsudvalget, ikke er væsentlige, og at de ikke har betydelig politisk interesse. Derfor kan man risikere, at de ikke vil blive behandlet med samme styrke og interesse, som de bliver i dag i markedsudvalget.

I dag er det jo sådan, at dér er det politikerne selv, der bestemmer, hvor meget der skal gøres ud af de enkelte sager, hvor stor vægt man skal lægge på dem. Hvis bare én repræsentant for ét parti finder, at man skal lægge vægt på dem, så bliver der lagt vægt på dem i behandlingen i markedsudvalget. Hvis denne repræsentant og hans parti synes, at det ikke er godt nok, og de vil havde det frem i salen, har de selvfølgelig også mulighed